

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενον)

— Παῖδες καιά. Σᾶς χρειάζεται λοιπόν γι' αὐτὸν τὸ σπωτὸν ἵνας φρονώς ἡ μᾶλλον ἔνας δεσμοφύλακας, εἴτε ὁ Κρονιάλιος.

— Πράγματι, έτσι είνε. Τὸ πέτυχε, απάντησε ὁ Ροβέρτος.

— "Ἄν τοι πάντας νά καμιά μέρα μοι κατέβανε νά παρασκονώνη νά φανόν μάδιάρας ἀπέντας σας, μά μέ στέλνατε στὴν ἄγκυνη ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐγγράφου ποὺ προσέταις νά ἴστοράφω;

— Αξορίδες.

— Κι' ἂν ἀρνηθώ νά κάνω διά τη ζητάτε, τί θά συμβοῦ;

— Τίποτε ἀπολύτως. Θά βγαλί αἴο δῶ μέσα κατά τὸν ἰδιο τοόπο ποὺ ήθω.

Ο Κρονιάλιος σχέφτηκε γιά μά μά στηγμή νά διμήσῃ κατά τὸν σοληνοῦ ἐπισέπτον του καιά νά τὸν κουματάση. Ἀλλὰ ένας ἀστυα-
εθητος σπασιός τοῦ προσόπου τοῦ
τὸν ἐπόδιον καιά ὁ Ροβέρτος.
βγάζοντας ἀμέσως ἀπό τὸ πετέ-
τον τὸ πιστόλι του, τὸ ἐπόδιον
ἀπειλήστηκαν ἐναντίον του.

— Μήν κάνετε τὸν κόπο νά μή
οργιώσετε. Εὔτερον νά τον διή το-
τε ὁ διατελεύτας Κρονιάλιος.
Εἶμα ὁ ἄνθρωπος ποὺ σας χρειά-
ζεται καιά ποὺ διαπολιθώθη κα-
τα τραγίμα τις διατροφής σας. Φύ-
λεγμάριο ὅπι σποτούν εγώ τὸ
κυαράτη Λιονίσιο Γενναίο καὶ δι-
φορούμενο ἔχοντα τὴν ζήτη του.
Ἀν μάλιστα ἡ τερέλα της μοι
φανή ἀντιστρατική, ξέρω νά την
μποτέλισμα μὲ θαυμάσια ἀνοδί-
να δημητρία...

Σταύρισε αὐτά ὁ Ροβέρτος
κατέβασε τὸ πιστόλι του καιά τον
εἴτε :

— Είμαστε σύνηψονοι, λοιπού.
Πηγήν τρέπεται ἀπό δῶ μέσα,
μη λησμονήστε ὅπι ὁ Κρονιάλι-
ος... είνε πεδινόνος, ὅπι Σεργά-
γητος αὐτὸν τὸν κατέβαση τὸν Σού-
τανόν, ὅπι δέν ἐπάρχει πειά...
Μονάχα ένας φάντασμα διά μπορού-
σε γιά Σανάνη στὸν σόδον...

— Βοήκη, ένα σόνα μόριο,
είτε ὁ Κρονιάλιος. Δανιήλ Όμη-
νος. Σᾶς ἀρσεῖ νά τὸ πάροι;

— Ναι. Ἀλλά νά προβλέψης
καιά κατά ἄλλο.

— Φοβάσαι ίσως μήποτε μὲ ἀναγνωρίσουν;

— Μάλιστα.

Ο Κρονιάλιος ἐστέναζε καιά εἴτε :

— Απὸ τότε ποὺ θάβησα σ' αὐτὸν τὸ λάζαρο, πέσασε τόσος καιός
ὅτι δάμῳ ἀλλάξη ἐντελῶς. Κι' ἄν δέν ἀρκεῖ αὐτό, γνωρίζω
κατόπιν φάμικο ποὺ τὸ κρόνον τῶν μαλιών καιά ποὺ ἀλλάξει καιή
δύοσημάρια τὸ κρόνον τῶν δέματος. Γιά νά γίνη λου-
πὸν ἡ μεταπομόνως πλήρης. Μή τὸ μετατελέσθωτον σ' αὐτό.

— Μά την ἀλήθεα, κύριε! Μόνης μόλιον, ὅπι είσαι ένας πολιτικός
χανοντος... είτε μὲ ικανοποιητή ο Ροβέρτος.

— Αργότερα θύμι μὲ ἐκτίμηστες καύτερες. Άλλη ἡς ἔρθησε τόρμα
στὸ θέμα μας. Πού είνε νά γίρησε;

— Στήν Έσκονέν, στὸ σπίτι ποὺ κατοικούσαντας μὲ τὸ σίσυρό
της καιά ποὺ τόρμα ἀγέρει σε μένα. Κι' ἐπειδή δῆλοι οἱ κάτοικοι ἔχει σε
γνωρίσουν, πρέπει καὶ λόγιος τὰ μέτωπα σου καιά νά γίνει πραγματικῶς
ἀγνούματος. "Έλα, πηγανόνως..."

Ο Κρονιάλιος απολύθησε τὸ
Ροβέρτο, μεθισμένος αὐτὸν τὸν
αέρα ποὺ τὸ φῶς πού Σανάνησε.
Ο γονιματές τοῦ Κοντσταντίνου
τοῦ ὄδηγού ποὺ μά από τις αι-
δυνούσιος πού μεγάρων.

Εξει ὁ Κρονιάλιος κυρτάζη-
τε σ' ἔναν καθόφετη καιά είδε ὅτι
ήταν γυμνός, γιατὶ τὰ ἐλεγκάνια
καιά Σεργάγηναν ποὺ τὸν ἐ-
σπελάθησαν δέν μπορούσαν βέβαια
νά θεωρήσουν στολή. Την ἴδια
διαπίστωσι στολή. Την ἴδια

δό διοίσος ἔστειλε ἔνα ηπειρέτη στὸ πλού τον κατάστημα γιά νά τοῦ
φέρει μά φορειά τῆς προκοπῆς.

Ο πρών δεσμόπτης ντύθησε τὰ καινούργια του φονζά μ' ἔνα αἴ-
σθημα ἀνέψφραστης εὐχαριστίας καιά κατέβηκε κατόπιν, μαζί μὲ τὸ
Ροβέρτο πού ὑπέστησε τὸ μεγάρον. Εξει φωνήσεις στὴ σημάη ἀρκετά
τονοτικά πού γιά νά σηνέλλημι ἀπό τις φοβερές στερήσεις πούχε πε-
ύσσει, καιά συμβούλευτρης συγχρόνως έγινε παλιῷ βιβλίο γιά τη ζορσί^{τη}
τοῦ φαμάκου πού διά τὸν ἔσπειρον.

“Επειτα ἔτρεψαν, χωρὶς κανένα δισταύρο, τὸ χαρτί ποὺ πού προκοπῶν,

οἱ Ροβέρτος, καιά χρησιμοποιήσαν τὸ φάμικο τοῦ ἀστρολόγον. Τὰ
ἀποτέλεσματα ἔτρεψαν καταπληκτικά. Ή μεταμόφωσις ήταν πλήρης.

Μετά τῆς μεταμόφωσης αὐτές διατίθεσις νοικιάσαν καιά δεύτερο
ἄλλο γιά τοῦ φαμάκου πού προκοπῶν πατέντα πού γιά την Έσκονέν, πού δέπτεσαν
ἀπό τὸ μεσημέρι.

Καθώς προχωρούσαν, οἱ Κρονιάλιος, η μᾶλλον ὁ Δανιήλ Όμηνος,
εἰσέβασαν καιά χρησιμοποιήσαν τὸ φάμικο τοῦ πατέντη τοῦ φαμάκου πού
τοῦ δύοντος καιά είπε στὸ συνόδο του, δείχνοντάς του μά νέα πού
ἔγινε αὐτό πού αὐτό μένος:

— Τη βλέπετε αὐτή πού ἔχε-
ται τοῦ πού μέρος μας; Αλλοτε
είχα στενές, τριψερώτατες σχέ-
σεις μάζη της. Αγαπώσαστε πε-
ρισσότερο ἀπό την χρόνο. Θέλετε
να πιστό λίγη κονθέντα μάζη της;
Ετσι μά δύνεις ἀπό μοιάζω μὲ τὸν
πρόηντον έσπειρο πού;

— Εὐχαριστώ, ἀπάντησε χα-
μογέλωντας ὡς γραμματεύς τοῦ
Κοντσταντίνου.

Ο μεταμόφωσης δεσμόπτης πλήρισε τότε τὴ νέα καιά τὴ φω-
τιστος:

— Δέν μοι λέξ, ώραία ποτέλ-
λη, έπάρετε κανένας κειμόνος γονιμός
πού Έσκονέν;

— Δών μάλιστας, ἀπορθήστηκε ε-
κείνη πρόθυμα.

— Μήποτε ζέρεις τὰ δύναμετά
τους;

— Ο ένας, ὁ πού λιγανωμένος,
λέγεται διόπτρος Χάρκηντα.

— Τὸν έχω χάνοντας... Και ὁ
ἄλλος;

— Ο ἄλλος είνε πολὺ νέος καιά
έχγαταστάθηκε ἐδό τούρα τελεν-
τια, μεταν τὸ θάνατον ένος κά-
πιον Ιατρών Κρονιάλιους, πού
πού πού πού πού πού πού πού πού

καιά αὐτή τη δουλειά.

Ο Δανιήλ Όμηνος έρθησε στὸ
συνόδο του ένα βλέμμα θράμβου
καιά συνέψιος :

— Κάποιος άσονος νά μίλιον γιά αὐτὸν τὸν Κρονιάλιου. Μοῦ πα-
νισταί μάλιστα ποὺ τὸν ἀγαπούσαν οἱ συμπατιώτες του.

— Τι λέξ έχει;

— “Ε! πῶς;

— Σᾶς βεβαίωνό, κύριε, ὅπι είσαι ένας πούρος καιά πούρος τοῦ
τοῦ άνθρωπο, ἄλλη ὀντε καιά πούρος τὸν συνέλλογος ετείνεις αὐτής αὐ-
τής της βεβαίωνό, κύριε, ὅπι είσαι ένας πούρος καιά πούρος τοῦ

— Μά τι είδους πρόσωπο ήταν;

— Πρώτα πρώτα ένας μάτιος.

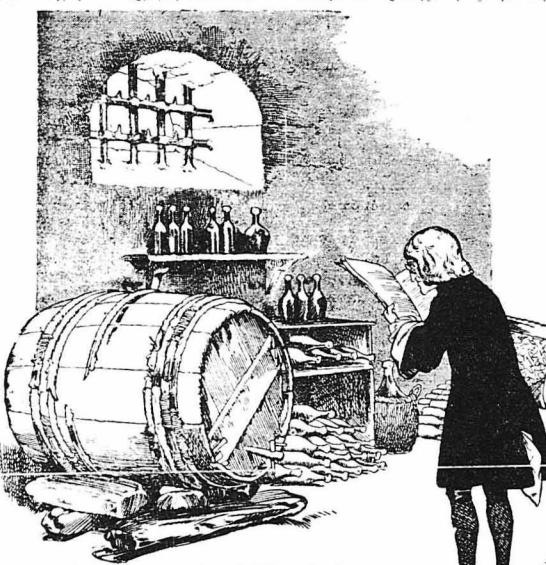
— “Ω! Ω!

— Επειτα ένας τιλάριγγος, έχηταβελόνης, βοωμάριος καιά τὸ
ζεύρησε αὐτό δύο, Ούγενοτος. Μάς άδειασε επί τέλους τη γνωστή καιά
μᾶς ἄφοις ήσουντος. Καί τα σᾶς

πούροι μάλιστα, ή φωνή του έμαιαζε
λίγο μὲ τη δική σας... Ο διάδο-
ζός του ήμως είνε χίλιες φορές
καιά λύτερος ἀπό κείνον. Επιστή-
μιον, ἀνοιχτόρεις, εὐγενικός, αὐτό
δύο. Μήποτε θέλετε νά σᾶς δώσω
τη διεύθυνσι του;

— Εὐχαριστώ, καιά μου ποτέλ-
λη. “Οτι ζειτεύσινον νά μάθω,
τὸ έμαιασα...

(Αξολοτθεί)

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΑΣ...

ΤΟΥ ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ

Τὸ παθητικώτερο, τὸ περιπετειωδέστερο, τὸ συγκινητικώτερο τῶν
πενταετῶν μυθιστορημάτων. Σελίδες ἔρωτος, λεβεντιάς, ήρωδισμῶν,
σελίδες δραματικαί, σελίδες γεμάτες ποίηση διαδέχονται ἡ μά την
ἄλλη κεντηματογραφικῶς, γοητεύοντας καιά συναρπάζοντας τὸν ἄ-
ναγγώστην.